

Na cestě za pokladem aneb geocaching se psem

Jedním z těch, kdo ho bere jako součásti svého života, je Petr Moravec – člověk, který má za sebou stovky nalezených keší, desítky výletů přes hory, údolí, louky, skalní průrvy. Spolu se svými čtyřnohými parťáky zažil geocaching ve všech podobách – s větrem v zádech i s bahnem v botách, s GPSkou v ruce. Hledali společně poklady v mrazu, dešti, ve městech i v místech, kde lišky dávají dobrou noc.

V rozhovoru se s námi podělí nejen o to, co všechno člověk s GPSkou a psem dokáže objevit, ale i o to, co to dělá s hlavou, tělem a vztahem ke světu kolem nás.

Pokud jste si kdy říkali, že byste chtěli začít hledat, ale nevíte jak – tohle vás nakopne. A pokud už hledáte – jen vás to utvrdí v tom, že jste na správné cestě. I když je třeba zrovna zarostlá, do kopce a vypadá, že nikam nevede.

Co to je a jak jsi se vůbec ke geocachingu dostal?

Nejdřív bych měl asi vysvětlit, co to vlastně geocaching je. Je to hra. Je vhodná pro děti, dospělé i důchodce. Může ji hrát jak zdravý člověk, tak i tělesně postižený. Je to hra na „hledáče pokladů“ – krabiček. Dozvíš se nové informace, dostaneš se na místa, kam bys normálně nešla a někdy potrápíš i mozek.

Jako první krok je registrace (zdarma) na „geocaching.com“, vybereš si nějakou přezdívku, nastuduješ pravidla (existují i české fanouškovské stránky, např. „kesky.cz“) a koukneš se do jejich mapy. V ní najdeš ikonky, které představují jednotlivé kešky. Ty jsou různého druhu a mají různou obtížnost na luštění i náročnost terénu.

Takže aby sis to osahala, vybereš si nějakou nejbližší tradičku (Traditional Cache), přečteš si popis, hodíš souřadnice do GPS nebo telefonu (existuje několik aplikací), vezmeš tužku a vyrazíš. Ale pozor, aby tě u toho nikdo neviděl. Lidi jsou nenechají. Obzvlášť náročné je to ve městě, ještě více na vesnici, kde je „hlídačů“ (pozorovatelů, kteří musí o všem vědět) více a běžných lidí méně.

*Petr Moravec a jeho RR děvčata
www.rhodesian-shine.com*

Já jsem s tím začal v polovině roku 2006, když jsem si koupil svou první GPS. Kolega z práce o tom jednou (asi o rok dříve) vyprávěl, když jsme spolu seděli u pívka, a tehdy mě to zaujalo. Sám mám myslím značné zkušenosti s orientací v mapách, a tak jsem si řekl, že to prostě musím zkusit. Aspoň mě to zase vytáhne ven, do přírody. A o rok později jsem si ji konečně koupil a dostal k ní i kolo... nebo to bylo obráceně?

Kdy a proč jsi začal brát s sebou svého psa?

Brát si s sebou psa jsem začal, jakmile jsem nějakého měl a ten už byl schopný zvládnout delší trasu. Jen několik kilometrů. Rád jsem v přírodě sám, líp si ten klid užiju, ale se psem je to o dost lepší. I když někdy náročnější. Ale určitě to stojí za to.

Takže to bylo na jaře r. 2008, když bylo Dustymu už tři čtvrtě roku. To jsme spolu v rámci venčení prolezli nejbližší okolí. Žádné náročné vycházky, jen jsme si tak prostě na pohodu venčili.

Geocaching. Slovo, které pro někoho znamená „divnou krabičku v lese“, pro jiného je to ale představa nekonečného dobrodružství, kombinace sportu, přírody a chvíl, kdy čas přestává běžet.

Bylo to něco lepšího než venčit jen kolem parkoviště. Já si užíval neokoukané prostředí, Dusty si čmúchal co chvíli psí SMSky a na konci jsme se domů vraceli spokojení a příjemně unavení.

Jsou trasy / kešky, které jsou pro psa úplně nevhodné? Co naopak doporučíš?

Geocaching se psem je normální geocaching, ale se psem. A tady se to trochu komplikuje. Totiž, každá keška má i své atributy, a ty mohou být pozitivní i negativní. Pro pejskaře bude hlavním atributem právě ten, který říká, zda je tam psům přístup povolen či ne. A pak jsou to různé další speciální kešky, u kterých už při pročítání popisu zjistíte, že to pro psa nebude.

Moc si třeba nedovedu představit, jak beru svého psího parťáka na dno nějakého jezera za potápěčskou keškou. Nebo jak s ním šplhám na nějakou stromovou keš, někam do koruny košatého obra,

nebo na vrcholek nějaké skály, kam se dostaneš jen po laně. Ne příliš vhodné jsou i noční keše. Ty vedou většinou lesem a musíš jít ve tmě jen za svitu baterky (většinou jdeš po značkách, které za dne jen tak nenajdeš). A to nechceš, aby se ti tvůj pejsek pletl pod nohy, nebo ti někam v noci utekl.

Naopak ty, které tě zavedou do lesa nebo na jiné hezké místo uprostřed přírody, anebo na nějakou krásnou vyhlídku, ty jsou pro ně to pravé. Ostatně to záleží hlavně na jejich preferencích. Některý pejsek má rád přírodu, jiný zase ruch hospůdky a sem tam nějaký pamlsk pod stolem.

Jaké vybavení bereš na geocaching pro psa – je něco, co ti fakt usnadnilo výlety?

Děláme spolu maximálně jednodenní výlety za keškami, takže si vystačíme s málem. Nic speciálního k tomu nepotřebujeme, jen to, co bychom si vzali na jakýkoliv běžný výlet. Hlavně vodu. A nějakou odměnku.

Mně osobně se osvědčilo brát si s sebou klasické pevné vodítko a flexinu nebo stopovačku, skládací misku na vodu, pytlíky na bobky a případně nějaký lehký nepromokavý obleček, kdyby vás zastihl liják. A nejrádší ho oblékám do postroje a na krk ještě reflexní šátek. To aby byl lépe vidět.

Máš tipy, jak si poradit s horkem, klíšťaty, vodou nebo jinými nástrahami?

Já horko rád nemám. Když to jde, rád se mu vyhnu. Takže ani neplánuji výlety, když vím, že bude horko. Ale když už nás počasí zradí a vedro nás dostane na kolena, prostě zvolníme, děláme přestávky, sedneme si někam do stínu, nebo to rovnou zabalíme a jdeme pomalu domů. A většinou si s sebou nosím minimálně tři litry vody.

Klíšťat je poslední dobou víc než obvykle. Snažíme se naše pejsky před klíšťaty chránit přírodními preparáty – chemie je kolem víc než dost. Osvědčil se nám Tickvet (Energy) naředěný olivovým olejem, nebo Kapradí (Chlupáči.cz). A samozřejmě mám ve výbavě i pinzetu na klíšťata. Malou vodu přebrojíme nebo přejdeme po nejbližším mostě.

Velké vodě i jinému nebezpečí se vyhnete. Cílem našich výletů není si něco dokázat, ale užít si je a živí a zdraví se vrátit domů.

Máš nějaký nezapomenutelný zážitek z výletu se psem za keškou?

Všechny jsou skvělé. Je ale jeden opravdu nezapomenutelný. V létě r. 2022 jsme se s Wincentem vydali na lov keší. Udělali jsme si s „dědkem“ (bylo mu už 8,5 roku) okruh necelých 8 km. Bylo hezky, teplo tak akorát, a tak nám to utíkalo. Z původních naplánovaných 16 kešek jsme nenašli jen jednu – byla fuč. Ale to, proč se na to nedá zapomenout, přišlo, až když jsme byli nejdál od auta. Začalo to jako malá sprška, ale nakonec z toho byl takový liják, že na nás nezůstalo nic suchého. Přšlo snad i od země. Windřa stávkoval, mně v botách čvachtalo, jako bych šel potokem a do toho hrozné dusno. Když jsme se po hodině konečně dostali k autu, nespadla už ani kapka. Vyždímal jsem sebe i Windřu a jeli jsme domů zabalit se do dek. O týden později jsem vyrazil zase, ale už bez psa – bylo mokro a v plánu jsem měl několik kešek na takových místech, kam bych se psem nerad chodil.

Myslíš si, že geocaching je dobrý způsob, jak zaměstnat psa i hlavu člověka?

Rozhodně ano. Poslední dobou přibývá hodně takových keší, kde musíš nejdřív něco zjistit, vypočítat nebo odvodit a až pak se dostaneš k finálním souřadnicím. A většinou to bez přípravy nejde. Jsou ale i takové, které ti hlavu zaměstnají v terénu. Takže tužka a nějaký blok na psaní s sebou. A pokud tvého pejska výlety baví, tak by byla škoda ho s sebou nevézt, ne?

Jak dlouhé výlety jsi podnikal? Co bylo vaše společné maximum?

Vždy to bylo jen na jeden den. Jen jednou jsme s kamarádkou „šli Dalmatiny“, tři dny s přespáním pod stanem. Můj nejděší výlet byl cca 22,5 km a nejmíc ulovených keší za den bylo 22. Ale ani jedno z toho nebylo se psem. A o bodech nebo kilometrech to není. Je to o tom, co zažiješ cestou, jak se ti líbilo téma keše, co nového tě naučila nebo koho cestou potkáš.

Máš nějaký "poklad", který si odnášíte z těch společných cest – ať už doslova nebo symbolicky a na který jsi třeba pyšný?

Když to terén a umístění dovolí, jde o krabičku, ve které najdeš nějaké drobnosti. Můžeš si něco vyměnit, něco tam i přidat, ale má to svá pravidla.

Nejzásadnějším je, že do krabičky nepatří žádné jídlo nebo jiné kazící se věci. Ani nic nebezpečného. Jídlo láká zvěř a krabičku může najít dítě. Takže ano, nějaký poklad občas najdeš. Ale tím největším je čas strávený s tvým miláčkem. Ty chvíle, kdy váš vztah mezi sebou prohlubujete, kdy se spoleháte jeden na druhého.

Doporučil bys geocaching i ostatním pejskařům? Proč ano / proč ne?

Ano. Máte-li možnost a touhu se vydat do přírody se svým miláčkem, tak neváhejte. Nebude vás to stát nic, než kolik do toho budete chtít investovat. Hrát se to dá i zadarmo. Nikdo vás nebude nutit, jen vy sami.

Máš tipy na místa, kam by se měli vydat lidé se psem poprvé?

Vysloveně tipy ne. Každý máme rádi něco jiného. Já miluju les. A tak, kdybych teprve začínal, byla by moje první lovená keška právě v lese. Jde o to, že třeba nevíte, jak na to, nemáte to ještě osahané, zažité, a tak je lepší, když vás u toho nikdo neuvidí a vy tak neprozradíte té „skupince děcek támhle opodál“, že je tu něco schované. Takže zvažte, kde byste se chtěli s pejskem projít, zkuste si pár keší kolem sebe pročíst a zjistit, co by vás čekalo. Pokud si to neužijete, nemá to smysl.

Co bys vzkázal těm, kteří váhají, jestli má smysl začít hledat "poklady"?

Jen do toho! Vždycky s tím můžete přestat, když budete chtít. A pokud by vás nebavilo se honit za poklady, tak znám i jinou, českou variantu – „horobrání.cz“. Jak už název napovídá, dobýváte vrcholy. A nejen české. A dá se to i kombinovat.

• Petr Moravec, Jitka Ludvíková

